

Aladinova kouzelná lampa

Odvaha, Štědrost

Ani v těžkých a složitých situacích není třeba ztrácet naději a víru. Nakonec dobro vždy zvítězí nad zlem.

Světověznámá klasická pohádka o důvěřivém chlapci Aladinovi, jehož zlý čaroděj využije k tomu, aby získal kouzelnou lampu. Když však Aladin zůstane uvězněný v hrobce, na...

🕒 10 min

😊 5+

V zemi, kde bylo slunce o něco žhavější než u nás, žil chlapec jménem Aladin. Nejraději chodíval na trhy, kde trávil téměř všechn svůj volný čas. Jen se tak procházel a vychutnával si **ruch a vřavu lidí**.

Jednou tam potkal muže, který na první pohled vypadal jako milý a dobrý člověk. Procházeli se po městě a muž přitom Aladinovi vyprávěl různé příhody a napínavé zážitky. Chlapec ho poslouchal až do setmění a ani by ho nenapadlo, že je to zlý čaroděj, který se snaží **získat si jeho přízeň**. Aladin v něm viděl vzácného přítele a možná i otce, kterého nikdy nepoznal, protože v nedaleké chatrči bydlel jen se svojí matkou.

Když přišel Aladin v **podvečer domů**, hned jí vyprávěl o muži, kterého potkal. Matka se však neradovala a varovala ho, ať si dává pozor, protože ne všichni lidé jsou čestní a dobrosrdeční.

Další den se Aladin s mužem opět potkal a dál poslouchal jeho poutavé vyprávění. Jen co slunce zapadlo, vzal čaroděj Aladina na procházku o něco dál. Za městem mu ukázal uspávače hadů, **který hrál na flétnu** a kobra před ním tancovala v jejím rytmu. Když se ocitli na poušti, ukázal muž Aladinovi jakési dveře. Byly velmi malé, čaroděj by se skrz ně nikdy nedostal. A právě na to potřeboval útlého a důvěřivého Aladina.

„Až začnu odříkávat kouzlo, otevřeš ty dveře a vejdeš dovnitř. Ale dávej pozor, všude **budou pasti**. Musíš být opravdu pozorný a vzít odtamtud jen jednu jedinou věc – zlatou lampu, kterou najdeš na konci hrobky. Ničeho jiného se ani nedotkni,“ dával mu čaroděj přísné pokyny.

Aladin vůbec neměl tušení, do čeho se právě pouští, ale čaroděj už začal **odříkávat svoje kouzlo**. Rychle se prosmykl dovnitř, sešel po schodech až úplně dolů a tam spatřil hromady zlata. Pro chudého chlapce to bylo cosi

neuvěřitelného, ještě nikdy takové bohatství neviděl. **Zlaté šperky**, číše, nábytek, vázy, sochy...

„Nezastavuj se! Přines mi tu lampu!“ křičel za ním čaroděj.

Aladin ho poslechl a prošel až na konec, kde spatřil na stojanu lampu. Ihned ji popadl a chtěl se vydat zpět, ale vtom něco spatřil. Byl to zlatý prsten, ozdobený safíry a rubíny. Hned si ho dal na prst a vydal se zpět k východu. Ale od té chvíle už hromadě zlata a šperků nedokázal odolat. Jak šel, cpal si do kapes všechno, co mu přišlo pod ruce.

„Chlapče, rychle mi podej tu lampu, hrobka se už zavírá!“ znepokojeně na něho vykřikoval čaroděj.

Aladin se rozběhl ke dveřím, ale ty se už pomalu **zavíraly**.

„Hoď mi tu lampu!“ naléhal na chlapce čaroděj.

„Nejdřív mě vytáhněte nahoru a budete mít i lampu,“ řekl mu Aladin, který opravdu nebyl hloupý a nenechal se lehce oklamat.

Čaroděj mu s nevolí pomohl vyjít ven a okamžitě mu z ruky vytrhl starou lampu.

„Tak a teď tě už víc nepotřebuji,“ řekl čaroděj, a protože dveře ještě nebyly úplně zavřené, snažil se strčit Aladina zpět do hrobky. Ten se stihl čaroděje ještě chytit, ukořistil lampu a potom už spadl zpět do jeskyně i s lampou. **Dveře se zavřely** a čaroděj zůstal bez lampy a bez možnosti se k ní znovu dostat.

Nešťastník Aladin uvázl zavřený v hrobce nevěda, proč je lampa, kterou drží v ruce, tak důležitá.

Bezradný chlapec byl uvězněný v hrobce celý den a vůbec nevěděl, co si počne. Byl hladový a velmi zoufalý.

„Co je to za lampu, když ji ten muž tak moc chtěl?“ přemýšlel nahlas Aladin, drže v rukách zaprášenou starou lampu. Přejel po ní prsty, aby **z ní setřel**

vrstvu usazeného prachu, ale jen co po ní přejel, najednou se lampa **začala třást**. Aladin se lekl a lampu odhodil na zem. Potom s otevřenými ústy sledoval, co se začalo dít. Rozzářilo se světlo a z lampy začal vycházet dým. Brzy se přímo před ním zjevil **nějaký duch**. Byl to kouzelný džin. Aladin se nejdříve velmi polekal, přestože džin vůbec nevypadal hrůzostrašně, ale byl obrovský a vznášel se nad zemí.

„Stovky let žiju v této lampě a mým úkolem je sloužit tomu, kdo mě z ní vysvobodí. Takže od nynějška jsem tvým služebníkem,“ promluvil k Aladinovi kouzelný džin z lampy.

Aladin na něho s údivem mlčky hleděl. Myslel si, že se mu to všechno jen zdá. Ale mýlil se, kouzelný džin byl skutečný.

„Vezmi mě tedy domů i se vším tímto pokladem,“ rozkázal Aladin mocnému džinovi. To bylo první, co ho napadlo.

Nestačil ani zamrkat a už stál doma v kuchyňce i s hromadou šperků a zlatých mincí. Stále nemohl uvěřit tomu, jak zázračnou moc má duch z lampy. Ihned objal svoji maminku, **vysypal na stůl hromadu zlata** a slíbil jí, že už nikdy nebudou žít v chudobě.

Od toho dne chodíval Aladin vystrojený v drahých šatech a na trzích si mohl koupit všechno, co se mu zalíbilo. Pochutnával si **na vynikajících jídlech** a nesmírně se radoval ze svého nového života. Jediné, co ho trápilo, bylo, že neměl manželku. Hlavou se mu honila sultánova dcera. Princezna byla nádherné děvče s láskyplným srdcem a Aladinovi se líbila už velmi dlouho, doposud však o ní mohl jen snít.

„Zkusím požádat sultána o její ruku,“ řekl jednou matce, „vždyť už nejsem obyčejný chudý chlapec, ale boháč.“

A tak sebral odvalu a vydal se za sultánem, aby ho požádal o ruku jeho krásné dcery a nabídl mu **truhlici plnou zlata**. Sultánovi se Aladin na první pohled zalíbil, bez dlouhého váhání mu tedy slíbil princeznu za ženu. Také princezně se mladý a bohatý ženich zalíbil, takže se svatbou souhlasila.

Aladin se velmi zaradoval, a aby princezně dokázal svoji lásku, rozhodl se, že jí nechá postavit palác, který bude nejkrásnější široko daleko. Stačilo jen vyslovit svoje přání před džinem a ohromující palác stál raz dva na místě.

Mezitím však zlý čaroděj neustále dumal, jak **získat kouzelnou lampu zpět**. Jednoho dne tedy vymyslel plán, že se převleče za kupce a vydá se přímo k paláci, ve kterém žil Aladin s princeznou.

Když čaroděj přišel, Aladin právě nebyl doma, a tak mluvil s princeznou.

„Krásná dívko, vyměňte staré za nové. Věnuji vám tuto krásnou novou lampu vykládanou rubíny a safíry. Jediné, co chci, je stará zaprášená lampa, kterou máte doma,“ řekl čaroděj.

Princezna džina jakživ neviděla, a tak vyměnila starou lampu za novou, netušíc, že jejich lampa měla kouzelnou moc. Zlý čaroděj **se ďábelsky zasmál**, vyvolal džina a unesl princeznu i s palácem do svého rodného kraje.

Jen co se o tom Aladin dozvěděl, ihned se vydal princeznu hledat. Vsedl na koně a **cválal rovnou za nosem**. Ale po chvíli si uvědomil, že vůbec netuší, kde ji čaroděj může ukrývat. Sesedl a snažil se přemýšlet, kam dál. Zrak mu padl na prsten, který kdysi dávno našel v hrobce.

„Když byla kouzelná lampa, proč by nemohl být kouzelný i prsten?“ zamumlal Aladin.

Přejel prstem po prstenu a rázně vyslovil: „Dones mi zpět moji milovanou i s naším palácem.“

Najednou se začal **prach prudce vířit** a v tom víru se zjevil palác a princezna spadla přímo do Aladinovy náruče.

Aladin se velmi zaradoval a vydal se ještě zdolat čaroděje. Toho v paláci lapily strážce a Aladin jej dal navěky zavřít do žaláře.

Od těch dob panovala v paláci už jen radost. Aladin s princeznou vládli v zemi spokojeně a zodpovědně a o svůj lid se dobře starali, protože Aladin nezapomněl, že byl kdysi jen obyčejný **chudý chlapec**.

